

*

Отъ българитѣ въ четата повече били хора съ за-
коравѣли сърдца и не се отнасяли къмъ еднорodeца си
пленникъ нито по-добре, нито по-зле отъ другитѣ.
Само единъ младъ четникъ — българче отъ Ихти-
манскитѣ колиби, се грижелъ тайно за дѣда си по-па:
кога благинка ще му подхвърли, кога ямурлука си ще
метне върху умореното и вкочененото му отъ студъ

тѣло, или пъкъ ще му
пошепне нѣкоя утешител-
на дума. Съ бащинска
нѣжностъ посрѣщалъ дѣ-
до попъ тѣзи човѣчни
постѣпки на младия раз-
бойникъ и тайно се мо-
лѣлъ на Рилския светецъ
да го вразуми и върне
къмъ мирния трудъ, или
къмъ истинска борба за
народни правдини, каква-
то бѣха вече почнали да
водятъ народнитѣ хайду-
ти. Защото искрата за
свобода вече бѣ вгнѣз-

Рилска караулница. Долна кула.

дена въ сърдцата и ду- шитѣ на самоковци, и
нашиятъ дѣдо попъ не бѣ чуждъ на тѣзи народни
копнежи.

*

Контра-шайкитѣ зачестили, и разбойницитѣ трѣб-
вало да бѣгатъ ту насамъ, ту нататѣкъ. За да избѣг-
натъ преследването отъ страната на Разлогъ, тѣ уда-
рили къмъ Горна-Джумая. Като се спуствали отъ Капат-
никъ къмъ Маревската рѣка, единъ отъ по-предпазли-
витѣ казалъ:

— Опасно е да водимъ по-па съ тази коса и брада;